

—ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ—

“Ο ριζαίδων Εύτυχεδης κάθεται ρωχελώς
ξέπλισμένος εἰς τὴν μεγάλην πολυμορφόν τοῦ
γραφείου του. Λίπλα ἡλεκτροκήλη λυχνία μὲ ζευ-
δὸν ἀμπλαζόνδιο ρίπτει φῶς γλυκύτατον. Παρα-
πλεύρως τηλέφωνον. Ἀπέναντί του ὀρολόγιον
μετρῷ ωριμικῶς τὰ δευτερόλεπτα, Ηλήσιον μία
φωτογραφία ώραίας καὶ ρεωτάτης κνοίας. Ἐνα
μισοσβήσμένο ποῦρο στὴ τεφροδόχη. Μόλις ἐνί-
πτωσε.

Ἐγγίζει τὴν χειρολαβὴν τοῦ τηλεφώνου μὲ
δισταγμόν. Ἀποφασίζει ρὰ κτυπήσῃ.

—Κέρτδον; Αἴστε μου παρακαλῶ τὸ Ι.3.

—Αἴβετε.

Κτυπᾷ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀκούει.

(Πη τηλεφωνήτρια)—Δὲν σᾶς ἀπίρτησαν;

—Οχι δύσμιλη. Ἐμπρός! Ἐμπρός!...

Ποιὸς εἶνε αὐτὸν;

—Μή μὲ διακόπτετε...

Κτυπᾷ ρευμοκύττερο.

—Ἐμπρός! Ἐμπρός!... Ἐπὶ τέλους! Σὺ
εἶσαι Φιφή;

...Ναί, ἐγὼ ἔδω, δ Φαίδων...,

...Καλά. Σὺ πῶς εἶσαι;

...Μπᾶ; Ἀδιάθετη; Δὲν θὰ τε βέβαια τίποτε
σοβαρό; Νὰ φωνάξῃς ἐν τούτοις τὸν γιατρό.
Ἄλλὰ δχι, σὲ παρακαλῶ, ἐκεῖνο τὸν σαχλόν. . .
δὲν τὸν θέλω αὐτὸν... Μὰ δὲν ἀκοῦς; Νὰ πάρω
διάβρωλος τὸν Μπέλ....

...Ποιὸς εἶνε αὐτὸς δ Μπέλ; Ὁ ἐφενορέτης
τοῦ τηλεφώνου. Οχι Μπέλ, ἀλλὰ μπελάς δὲν
λέσ καλλίτερα;

...Πέθανε. Ναί, τώρα τελευταῖα...

.,,Αἰωνία τον ἡ μνήμη; Καθόλου. Ἐγω ἀν-
τιρρήσεις. Ἐγινα ἐξ αἰτίας τον ρευμοκός...

—Μή διακόπτετε, δεσποινίς.

—Ναί, ἐπιμέρω. Αὐτὸς δ γιατρὸς δὲν θέλω
νὰ ξαραμπῇ σπίτι σου.

...Οχι διότι εἶνε νέος, δπως λέει, δχι διότι
μου δὲν εἶνε ἀγιταπαθητικός, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμια
πεποίθησι στὰς λατρικάς τον γνώσεις. Αὐτὸς εἶνε
μᾶλλον ἄνθρωπος τοῦ σαλονιοῦ...καταλαβαίνεις;

...Ωστε ἐπιμέρεις; Καλά. Ὅποχωρῶ...ἀφοῦ

ξέρει τὴν ἰδιοσυγκρασία σου...

...Φυσικά. Νὰ φέρῃ κανεὶς ἀντιρρήσεις εἰς
μίαν χαριτωμένην κνοίαν εἶνε ἐπικίνδυνος...
Μὰ τι αἰσθάνεσαι ἐπὶ τέλους;

...Πονοκέφαλο; εἶνε ἀπὸ τὸ πολὺ διάβασμα...
Μὰ σὺ τὸ παρακάνεις. Ἐγροεῖς ρὰ διαβάσης
ἔνα ἀτελεύτητο μυθιστόρημα μονομάτις...

...Σοῦ ποροῦν καὶ τὰ πόδια; Ἐπρεπε ρὰ τὸ
καταλάβης. Εἶνε ἀπὸ τὴν χθεσινὴν πεζοπορία.
Πέρτε ὥρες δρόμο μα τί δρόμος. Ἐπρεπε ρὰ
τὸ καταλάβης ὅτι αὐτὸν θὰ είχε συνέπειες δυσά-
ρεστες. Ἐχεις δίκαιο. Ἀς τὰ ἀφήσουμε αὐτά.
Ἀρμοδιώτερος εἶνε δ γιατρός... Πότε θὰ τοῦ
πιαραγγείλης ρὰ ἔλθῃ;

...Τὸ πωὸι αὐδιο; θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ. Τί ώρα;

...Πῶς εἴπες; είμαι περιπτός...

—Μὰ μὴ διακόπτετε δεσποινίς... Οχι δὲν
τελειώσαμε. Τώρα μόλις ἀρχίσαμε...

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη ρὰ ἔλθω; Ἄ δχι, δχι θὰ
ἔλθω. Μοῦ κάρει βέβαια κακὸ ρὰ τὸν βλέπω,
μου κάθεται στὸ στομάχι, ἀλλὰ θέλω ρὰ είμαι
παρὸν κ' ἐγώ...

...Πῶς εἴπες; ζηλεύω; Αὐτὸν τὸν κωμικὸν
τέπον; Ἀστειεύεσαι!... Μὰ τὶ ρὰ ζηλέψω ἀπὸ
αὐτόν; Τὸ μποῦ τον; Αὐδ πιθαμές. Τὴν εὐ-
γλωττία τον ποὺ δὲν μπορεῖ ρὰ πῆ τὸ φ; Αη-
λαδή προσποιεῖται πῶς δὲν μπορεῖ, διὰ ρὰ ἀπο-
δείξῃ ὅτι εἶνε γαλαζοαίματος. Τὴ μύτη τον ποῦ
θὰ τὴν ἔξιλενε μόνον ἔνας ἐλέφας;...

...Γιατὶ στενοχωρεῖσαι διὰ τὴν φωτογραφίαν
ποῦ σοῦ στέλλω τηλεφωνικῶς τοῦ φίλου σου;
Γιατὶ ρὰ μὴ ξεκαλούνθήσω;

...Δὲν δυσαρεστεῖσαι; Τότε γιατὶ ἀλλάζεις
δμιλία;

...Λοιπὸν η αὐτὸς θὰ ἔλθῃ αἴριον η ἐγώ.
Λιάλεξε...

...Δὲν γκρινιάζουμε γιατὶ ἔχεις ἀριθμὸν τηλε-
φώνου 13. Ἐγὼ δὲν είμαι προληπτικός. Μή ξε-
φεύγεις. Καὶ τὰ δύο δὲν μποροῦν ρὰ γίνονται.....

...Δίλημμα εἴπες; ώραία. Τὸ ίδιο ἔχεις λοι-
πὸν καὶ τοὺς δυό μας; Χάθηκαν ἐπὶ τέλους οἱ
γιατροὶ;

... Θά σοῦ πιάσῃ τὸ σφυγμὸ μόνο ; Θά ἔξετάσῃ βέβαια καὶ τὰ πιάσῃ καὶ τὰ πόδια σου, ἀφοῦ σοῦ πονοῦν... Ἔως αὖθις μπορεῖ νὰ σοῦ πονέσῃ καὶ ἡ μέση.

... "Ε δχι, δχι Φιφή, μὴ μὲ συγχίζεις. Υπεκώδησα προτήτερα. Ναι, ἀλλὰ τώρα μετανοῶ... "Α δχι, δχι, τὸ θέτω ζήτημα...

...Τί εἰπες ; Νὰ μὴ σ' ἐνοχλῶ ; Καλὰ λοιπόν, πολὺ καλὰ, κυρία μου. Αφοῦ εἶνε ἔτσι πηγαίνω καὶ ἔγω...

...Ν^ο αὐτοκτονήσω ; "Οχι δά. Ἔξ αἰτίας μάλιστα ἐνδὲ γελοίου ! Θὰ πάω ἀπλούστατα στὴ Νίτσα, τὴν δροίαν εἴχα τὴν ἀνροήσιαν νὰ ἐγκαταλείψω πρὸς χάριν σου...

(Βλέπων τὴν φωτογραφίαν τῆς Φιφῆς ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν: Θὰ σοῦ δείξω ἔγώ..)

..Δὲν εἶμαι ἰδιότροπος. "Αλλ' ἀφοῦ προτιμᾶς ἀπὸ ἐμένα ἔνα φευτογιατρό...

... Τί κτυπᾶς;.. τί θέλεις... (Ακούει μὲ πολλὴν προσοχήν). Αὐτὰ ποῦ λὲς εἶνε δικαιολογίες διὰ πολὺ μικρὰ παιδία. Τίποτε... τίποτε... ἀντίο.

..Κλαῖς; Δυστυχῶς τὸ τηλέφωνον δὲν εἶνε καθόριτης διὰ νὰ ἀποδώσῃ μαζῆ μὲ τὴ φωνὴ καὶ τὰ μάτια σου, αὐτὰ τὰ μάτια ποῦ θὰ γελοῦν μαζῆ μου αὐτῇ τῇ στιγμῇ. Αυτίο, ἀντίο γιὰ πάντα...

Τοποθετεῖ εἰς τὸ ἄγκιστρον τὸ ἀκονστικόν καὶ στρέφει νευρικὰ καὶ διακεκομμένα τῷς τὴν χειρολαβήν.

Σὲ λίγο τὸ κονδοῦνι τοῦ τηλεφώνου μαίνεται. Ξαναπάίρει τὸ ἀκονστικόν.

— Ποιὸς εἶνε..; Μὲ σκονοφάνατε...

.. Σὺ εἶσαι πάλι ; Τί θέλεις καὶ μὲ ἐνοχλεῖς;

Νὰ ἔλθω νὰ ἔξηγηθοῦμε ; Δὲν σὲ ἐννοῶ.

... "Α δχι, δχι. Ἔξηγήθην, νομίζω πολὺ καθαρά.

.., Πῶς εἶπες ; Δὲν τὰ καλέσης τὸν γιατρό ; Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ; Είσαι τώρα καλλίτερα; Νὰ συναντηθοῦμε; Τί ώρα; Είς τὰς ἔξ ; Καλὰ... τὰλ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἔξ εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ κινηματογράφου. Τὶ παιζουν;

..Τὴν «Τραγῳδίαν τοῦ ἔρωτος»;

..Θὰ πάρουμε, εἶπες, μαθήματα ; Νομίζεις δτι ἔχουμε ἀνάγκη διδασκαλίας ; Καλά, καλά, θὰ ἔλθω...

..Γιὰ πές μου... Σοῦ πέρασε, ἀλήθεια, δ πονοκέφαλος ; Καὶ τὰ πόδια σου ; Κι' αὐτὰ Φιφή σοῦ πέρασαν ; "Ωστε περιπτός πλέον δ γιατρός ;

..Μάθε το λοιπόν. Ο καλλίτερος γιατρὸς εἶνε... ἡ ζηλοτυπία... Γελᾶς πονηρό ; .."Η συνέχεια τῆς παρὸς διάλιγον τραγῳδίας τοῦ ἔρωτός μας εἰς τὴν δύνην καὶ ταυτοχρόνως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ κινηματογράφου. Γελᾶς πάλι ; αὔριον λοιπόν... "Ω φεβονάρ.

*Αφίνει τὸ ἀκονστικόν, χαμογελᾶ καὶ φέρει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὰ χειλή του.

"Ακούεται τὸ κονδοῦνι τοῦ τηλεφώνου.

— Ετελειώσατε, κύριε ;

— Ναι, ναλ δεσποινίς. Ετελειώσαμε... κατ' εὐχήν.

Γυρίζει τρεῖς τέσσαρες φορὲς ήσυχα - ήσυχα τὴν χειρολαβὴν τοῦ τηλεφώνου. Ανάβει τὸ σβρυσμένο ποῦρο του, σβύνει τὴν ἡλεκτρικὴν λυχνίαν καὶ κλείνει τὰ βλέφαρα, τὰ δότια ἀρχίζει νὰ θωπεύει οπνος ἐλαφρός...

Δ. Ι. ΚΑΙΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΠΩΝΥΜΙΚΑ

≡ ΗΡΩΔΗΣ ΑΤΤΙΚΩΣ - ΕΚΑΛΗ ≡

‘Ηρωτήθην καὶ ἀπαντῶ εἰς τινα ζητήματα. ‘Ηρώδης δ Ἀττικός, δ οὐχὶ ἀνταξίως τοῦ μεγαλείου του γνωστὸς, εἰς μὲν τὸν Μαραθώνα, ἔνθα καὶ ἐγεννήθη, εἰχεν ἀνάκτορον καὶ ἔπαυλιν — ἵσως ἐκεῖ, ἔνθα τὴν σήμερον πέραν τοῦ Ἀφοριτισμοῦ πάρα τὸ Αγρηλίκι εἶνε τὸ μανδρὶ τῆς Γράνας—συνδεομένην μετὰ τῆς Κηφισίας, ἥτις τόσα ὁφειλεν εἰς αὐτόν, διὰ μικρᾶς ὁδοῦ καταληγούσης εἰς τοὺς ἀπεράντους αήπους του ἐνταῦθα ἔνθα ἴερά, ἐν οἷς καὶ τὸ Νυμφαῖον, καὶ ἀγάλματα καὶ βωμοὶ καὶ ἔξεδραι καὶ μνημειώδη φιλοτεχνήματα τὸν θαυμασμὸν προκαλοῦγτα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἥτις, τῇ ἡ-

γέσιᾳ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς ἐποχῆς φιλοσόφων κατέκλυσε τὴν δροσόλουστον καὶ μυροβόλον τοῦ Κένρωπος κτίσιν μίαν τῆς Ἀθηναϊκῆς δωδεκαπόλεως, τὸν κατόπιν ἐκλεκτὸν ἀρχαῖον δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν φυλήν τοῦ Ἐρεχθίων ἀνήκοντα.

Φιλόσοφος καὶ ὑπατος ἀρχων, μέγας εὐπατρίδης καὶ συγγραφεὺς καὶ ρήτωρ, συμπατριώτης τοῦ Μενάνδρου συγκατέλεγεν εἰς τοὺς ἀριστεύοντας μαθητάς του καὶ τὸν μετέπειτα αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρήλιουν. Τὰ μεταξύ δὲ τῶν Ἀθηναϊων, τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ φιλοσόφου γενόμενα, δύνανται γ' ἀποτελέσωσιν